

– Ennél valami mást? – kérdezte apu. Megráztam a fejem. – Hazamegyek – mondtam, mikor a feketekontyos apu szigorú nézésére végképp abbahagyta a röhögést.

A diófánál jártam, annál, amihez kertész nadrágos férfiak jöttek, és mikor felvisített a fűrész, anyu az ablakban a függöny mögé ugrott, nem toppantott a lábával, nem mondta azt, hogy most már elég legyen, csak potyogtak a könnyei a fűrésznek magát nehezen megadó diófája láttán. A fa rönkje ottmaradt sebként az udvar sarkában.

A diófa csonkjáig jutottam, amikor apu utánam szólt: – A mackódat nem viszed magaddal? Nem – mondtam, és ettől a nemtől kicsit megfájdult a gyomrom. Le kellett volna venni a karjáról a kötést, gondoltam, akkor meggyógyult volna már az a seb. Alig láttam a sötétben az utat, de már nem volt orromban a gyöngyvirág és a púder illata, csak azt figyeltem, azt a távoli arany-meleg fényt, amit idefelé láttam.

Nagy Antal Róbert

Gondolatok egy kőszobornál

a kőszoborból kinéz az isten
madárszar fénylik a mézhajtincsen
merev szemében poshadt esőlé
csak porszemnyi pusztulás ül mellé
fakó nyakán mohából zöld nyaklánc
ősz szele zúg talpánál szellemtánc
ne sírj a sírnál volt és elmúlik
életen innen halálon túl itt
ragadsz a sárban a haldoklásban
lépj élj pár hónap és újra nyár van

Késés

rongyos a szőnyeg
kávéfoltos a parketta
piszkos a tapéta
körben gyermeki firák
leütött emlékek hullanak rád
mint az avarra a sárga falevél
látod a nyárnak régi ragyogását
de elkéstél
magadra nincs időd
lelked renoválása előtt
a csukott ablakon át
tarkón ló az őszi nap